

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

Vruuger hon we bé ons thuis nie veul noddig um ons te vermaaken. On ravotten op het korspoor mee onze houten dur d'n auwe Wigman gemokte kreuge, hon we genoeg.

een *hil kaoi* was. Onze pa was het daar niet mee eens. Hij zei dan: “*Grutmoe was alté een hil goei vur ons en ok vur de boerderij*”, vertelt Serrie

December 2008, Serrie van de Laar aan het woord in de huiskamer van zijn huis aan 't Heike.

Aan het woord is de 72-jarige Gerrit van de Laar in Reusel beter bekend als *Serrie*, de zesde in de rij van de acht kinderen uit het gezin van *Cope Frenske* en *Schoute Mieke*.

Grootouders

Grutpa Coop van de Laar en *grutmoe Kaat* Paridaens die ze in Reusel *Cope Kaat* noemden hebben in 1914 aan 't Heike een nieuwe boerderij gebouwd. Twee jaar later, in 1916, is *grutpa* overleden. *Grutpa en grutmoe* kregen zeven dochters en een zoon. *Vruuger* heb ik wel eens horen vertellen dat *grutpa* samen met Pietje Huijbregts, de Reuselse de Boerenbond heeft opgericht. Hij kon heel mooi schrijven en misschien is dat wel de reden dat hij bij de oprichting al tot secretaris werd benoemd. Onze pa, die in Reusel *Cope Frénske* werd genoemd was pas drieëntwintig jaar toen hij in 1916 na het overlijden van *grutpa* het geboer moest overnemen. Omdat hij alleen maar zussen had en dus de enige zoon was, was het logisch dat hij die taak overnam en daarmee ook de zorg kreeg voor de ouwe dag van zijn bijna 60-jarige moeder. Van *grutmoe Cope Kaat*, die ik ook nooit gekend heb werd gezegd dat het

Grutpa Coop van de Laar en grutmoe Cope Kaat, omstreeks 1900. Coop bouwde in 1916 een boerderij aan 't Heike dat toen nog Gruunstraot werd genoemd.

Ouderlijk gezin

Grutmoe is tot haar overlijden in november 1927 bij onze pa op de boerderij blijven wonen. Een half jaar voor haar overlijden is onze pa getrouwd met ons *mon* (moe), de Reuselse Mieke van Limpt een dochter van *Schouten Driek*. Door dit huwelijk kwam er een nieuwe boerin op de ouderlijke boerderij. Ons *mon* werd in Reusel *Schoute Mieke* genoemd. Samen met onze pa kreeg ze acht kinderen. Voor mijn geboorte, in 1935, waren er al drie dochters en twee zonen. Na mij werden onze Jan en ons Trees nog geboren. Onze Jan overleed toen hij pas drie maanden oud was, wat vooral voor mijn ouders heel verdrietig moet zijn geweest. Samen met mijn vier zusters en twee broers heb ik bij ons thuis *unne schonne* jeugd gehad. Ons Trees die een paar jaar jonger is dan ik kon als kleuter nog niet de 'G' uitspreken. In plaats van Gerrie zei ze daarom Serrie tegen mij. Dat vonden mijn oudere broers en

Ouders Cope Frenske en Schoute Mieke in 1952. In de oorlog brandde hun boerderij tot de grond toe af waardoor een groot deel van hun bezittingen verloren ging.

zusters zo leuk dat ik vanaf toen de naam Serrie heb gekregen. Een naam waarmee ik later in Reusel bekend ben geworden en waar ik heel tevreden mee ben. Ook onzen Hein kwam op kleuterleeftijd aan een bijnaam, omdat hij moeilijk de lettercombinatie 'Br' kon uitspreken. Hij vroeg op een keer aan Piet van *Nollekes* (Heesters) die thuis altijd Broer werd genoemd: "*Doertje douwt me is*

vort?" Prompt noemde Broer hem *Doertje* een naam die hij altijd heeft gehouden. Ook mijn broer Sjaak kreeg een bijnaam, ze noemden hem *Sikkie*. Hoe hij aan deze naam is gekomen weet ik niet. Vermoedelijk kreeg hij die op het voetbalveld, hij was namelijk een heel goede voetballer.

Onze pa stond in Reusel bekend om zijn *krikkel* karakter. Wel was hij heel goed voor *kénder* en had bovendien een heel klein hartje. Mijn nichtjes Cato en Anneke van *Cope Jan* (Adams) van d'n Achterste Heikant bijvoorbeeld kwamen bij ons graag op bezoek en bleven tussen schooltijd daarom wel eens bij ons over.

Voor Reuselse begrippen hadden we vroeger een voor die tijd redelijk boerenbedrijf van een kleine tien hectare grond en een stuk of zeven koeien. Het land werd bewerkt met een *Belze knol*. Onze pa heeft zich vooral na de oorlog gespecialiseerd in het fokken van *vérrekes* van het Yorkshire ras. Hij heeft hiermee vroeger wel een schoendoos medailles gewonnen.

Er was voor ons altijd wel te werken op de boerderij. Zo hadden we elk jaar een half hectare *erpels* die onze pa nog met de riek uitstak. Wij moesten hem dan helpen met *erpel raopen* en konden daarmee ons kermisgeld verdienen. Het was regel dat elk jaar de *erpel*

Moeder Schoute Mieke getekend door het leven, omstreeks 1988. Ze heeft meer dan 19 jaar bij Serrie en Wies aan 't Heike ingewoond.

Cope Frenske en zijn vrouw Schoute Mieke in 1952 in de bloemen gezet. Ze staan hier voor hun, in 1948 gebouwde, nieuwe boerderij aan 't Heike.

voor Reusel Kermis uit de grond waren, weet Serrie nog.

Als kleuter was ik vroeger vaak ziek. Ik had vooral last van mijn luchtwegen. Dokter Zijlmans uit Bladel heeft vroeger wel eens tegen ons *mon* over mij gezegd: “*Als je d'n diejen nog drie jaar bij je mag houwen meugde blij zén!*” Gelukkig ben ik de problemen te boven gekomen. Volgens mij

heb ik ze eruit gevoetbald. Stukadoor, *den Ouwe Bos* uit Bladel, heeft ervoor gezorgd dat ik mocht gaan voetballen van ons *mon*. Toen hij in de buurt aan het werk was heeft hij haar overtuigd dat voetballen goed voor mij was en ik mocht me daarom aanmelden bij de junioren van Reusel Sport. Wel kreeg ik van haar een paar voetbalschoenen *op de groei*. Als ik klaagde dat ze veel te groot waren zei ze: “*Douwt er mér un paar sokken in dan páássen ze oew goe genog!*” Het gevolg was wel dat de *teuten* (neuzen) van de schoenen omhoog kwamen te staan zodat ik er niet hard mee kon schieten, vertelt Serrie.

Buurtbewoners

Naast onze boerderij, richting Postel, woonde het gezin van 't *Peestertje* (van Limpt) ook wel *Keese Kiske* genoemd en zijn vrouw Pietje *Kemel* (Van Kemenade). Daar weer naast stond de boerderij van Thijs en Sjoke Bel. Aan de andere kant richting de Lensheuvel woonde het grote gezin van Frans *Gijp* (Gijbels) en daar weer naast het gezin van Mieke van Schaijk.

Tegenover ons iets rechts van onze boerderij woonde Harrie-oom (Janssen) in Reusel beter bekend als 't *Pasteurke*. Hij was getrouwd met tante An een zuster van onze pa. Aan dezelfde kant richting de Lensheuvel woonde *Kloskes Jaone Mie* die getrouwd was met *Jaon van Klaos Sol*. Later is in die boerderij

Het gezin van Cope Frenske en Schoute Mieke tijdens hun zilveren bruilof in 1952. V.l.n.r. vader Frans, Riek, Sjaak, Cato, Trees, Hein, Jaan, moeder Mieke en Serrie.

het gezin van Nolleke Heesters en Cato Kuijpers komen wonen. Het Heike, dat vroeger ook nog Groenstraat werd genoemd, was een gemoedelijke, rustig gelegen buurt. Burenhulp was vanzelfsprekend en iedereen kon goed met elkaar opschieten. Vooral van Harrie-oom hebben we altijd veel hulp gehad. In zijn vrije tijd was hij bijna altijd bij ons te vinden. Hij en zijn vrouw tante An hoorden als het ware bij ons gezin. Ze deelden zelfs regelmatig de lakens uit als er op de boerderij werk aan de winkel was.

Het vooroorlogse Heike had nog een onverharde weg, niet veel meer dan een karspoor, met aan een kant een fietspad. Verderop voorbij de Voorste Heikant begon de Postelse Dijk met de Pilsse Bergen en aan weerskanten de woeste gronden met heivelden, vennen en vliegdennen waar de Reuselse *schaopsboeren* hun kuddes lieten grazen en de *bieboeren* hun *biejenkasten* hadden staan. Helemaal rechts tegen de Belgische grens lag het Goor waar toen nog *klot* gestoken werd. Daar mochten we van ons thuis niet komen omdat ze vonden dat het moerassige gebied veel te gevaarlijk voor ons was, vertelt Serrie.

Lagereschooltijd

Het was vanuit het Heike een hele tippel naar de lagere school van de fraters. Samen met Jos van *Girte Marte* (van Gompel), Piet van *Nollekes*, Gust van Frans *Gijp* en Jantje van

Joppe Jantje (Jansen) liep ik naar school. In de Lensheuvel gingen we rechtsaf langs het oude Kempische boerderijtje van Leneke van Hout die een vreemd klein *menneke* in de kost had. Later is in dit boerderijtje het gezin van Jan Rijkers gaan wonen. Het pad liep verder achter het voetbalveld van de Sint Jozefschool door en draaide dan naar links naar de speelplaats van de school. Omdat de jongens van de Lensheuvel en Het Heike hun faam niet mee hadden werden we op weg naar huis altijd begeleid door de *Kattenrug* (frater Salvator). Hij reed zelfs mee tot de jongens van de Voorste Heikant thuis waren. Frans van *Joppe Jantje* dacht op een keer slim te zijn door het huis van Frans *Gijp* binnen te glippen. Daar trapte *de Kattenrug* niet in. Hij werd door hem hardhandig uit het huis gehaald en bij zijn ouderlijk huis afgeleverd.

Op school kon ik tamelijk goed meekomen alleen aan zingen had ik een gruwelijke hekel. Jaarlijks kreeg ik er dan ook een onvoldoende voor. Jongens die bij het koor gingen of beloofden later frater te worden werden door de fraters zoals *de Grijze* (frater Francisucs) en *het Redje* (frater Radboud) voorgetrokken. We noemden hen dan *Billelekkers*. De voetbalwedstrijden tussen de Reuselse jongens en de pensionairs waren voor mij een hoogtepunt van de lagere schooltijd. Misschien kwam dat wel omdat onze *Sikkie* eraan meedeed.

Tussen ons huis en dat van Frans *Gijp* door liep een karspoor dat we *den Histerik* noemden. Er liep een sloot langs die meestal droog stond. Voor mijn beste speelkameraad van

De vier dochters van Cope Frenske en Schoute Mieke in de kracht van hun leven. V.l.n.r. Riek, Cato, Trees en Jaan.

De drie zonen konden natuurlijk niet achterblijven. V.l.n.r. Sjaak, Serrie en Hein.

Het gelukkige bruidspaar Serrie en Wies van de Laar op 6 februari 1965. Het was toen een koude winterdag. De bruidsmeisjes zijn v.l.n.r. José Coolen, het petekindje van Serrie en Mirjam Wigman.

toen, Jos van Girtte Marte (van Gompel) en mij was dat ons favoriete speelterrein. Ook op het voetbalveldje bij Piet van Nollekes (Heesters) waren we dikwijls te vinden. We voetbalden er met een sponsen bal want plastieken of leren ballen had nog niemand. Als het gevroren had gingen we vaak naar de dichtgevroren vest bij juffrouw Mina Willekens aan de verbrede Lensheuvel. Meestal om er te slibberen. Ook *utzetten* van de meiden (met kracht tegen de zijkant van de schoenen schuiven waardoor het evenwicht verloren werd) was een geliefde bezigheid van ons. Mieke Bel, Toos *Stap* (Stappaerts), Cor en Lies van *Nollekes* (Heesters), ons Trees en ons Riek waren wel eens *de klos*. Op een keer zakten we daar allemaal door het ijs. Er brak bij de meiden van Kiske *Schrijn* (Gijsbers) paniek uit. Ze riepen verschrikt doelend op hun broertje: “*Onze Rens urst, onze Rens urst!*”

Ook deden we wel eens dingen die absoluut verboden waren. Zo ben ik eens in de Goorloop gaan zwemmen samen mijn neef Ward van 't *Pasteurke* en onzen Hein. Dat moest *noks* (naakt) gebeuren want zwembroeken hadden we toen niet. We werden betrapt door veldwachter *Tuntje van d'n Opááser*. We konden nog juist onze kleren bij elkaar grissen en rap wegluchten, weet Serrie nog.

De kinderen van Serrie en Wies omstreeks 1973. V.l.n.r. de kleine Cobi, daar achter Helma en Frans die netjes voor het slapen gaan hun tanden poetsen.

Oorlogstijd

In mei 1940 werd ook Reusel overspoeld door Duitse soldaten die het verzet van Franse en Belgische troepen aan het Kempisch kanaal in Arendonk moesten breken. Ons gezin is toen gevlucht naar de boerderij van Toon Maandonks aan Bredasebaan te Bladel. Ik was toen nog maar vier jaar oud. Het voorval moet veel indruk op mij gemaakt hebben want ik weet nog dat we daar allemaal in de stal hebben geslapen en dat ik in het koebakje moest liggen.

Het verloop van de oorlog is op het Heike tamelijk rustig verlopen. Dat werd heel anders toen in september 1944 in Reusel het bevrijdingsoffensief van de Engelsen begon. We hadden eerder al gezien dat de Duitsers druk in de weer waren geweest met het graven van schuttersputjes en het aanbrengen van andere verdedigingswerken. Toen de beschietingen begonnen werden we toch nog verrast. In paniek werd ons gezin opgedeeld. Samen met mijn broers Sjaak en Hein kwam ik in de schuilkelder van 't *Pasteurke* en tante An terecht. De rest van ons gezin was in de schuilkelder van Frans *Gijp* gevlucht. In de schuilkelder beleefde ik angstige tijden. Van de schrik kreeg ik heftige diarree en moest regelmatig mijn toevlucht zoeken onder een mijt van *erpelloof* van Harrie-oom. Tot onze schrik zagen we dat in zeer korte tijd op het Heike een ongekende ravage werd aangericht.

MIJN SCHOOLIAAR

De boerderijen van 't Peestertje, Jan Snip (Vosters), Tinus Bel, Woute Piet en die van ons brandden tot de grond toe af. Ook vond bijna al het vee in de stallen op gruwelijke wijze de dood. Toen we tot overmaat van ramp ook onze hond, die nog aan de ketting lag dood was, hielden mijn broers en ik het niet droog. We bezaten toen in een keer niet veel meer dan de kleren die we aan ons lijf hadden. Bijna alle buurbewoners van het Heike vluchtten naar de familie van Frans Laarakker en kregen daar een gastvrij onderdak. Het *ouw Snippe Nolleke* die niet meer goed ter been was werd op een handkar vervoerd weet ik nog. Het moet voor mijn ouders een verschrikkelijke klap zijn geweest zo have en goed te moeten verliezen. Ons *mon* heeft vanaf toen er altijd veel moeite gehad iets weg te gooien. Ze zei dan: "Gij wit nie wa ut is és gé alles kwéét bent!" De familie Laarakker heeft heel goed voor de vluchtelingen gezorgd. Van daaruit zagen we hoe door de hevige beschietingen Reusel dorp en de mooie ranke Reuselse kerktoren verwoest werden. We beleefden er ook angstige momenten toen Nederlands sprekende SS'ers de schuur van Frans Laarakker in brand staken met de schapen er nog in. Toen ze daarbij uitriepen: "Zo nu hebben jullie vlees genoeg,"

werd Frans Laarakker zo kwaad dat hij tegengehouden moest worden want anders had hij ze aangevlogen en wie weet wat er dan gebeurd was. Ook de broers Toon, Hein en Jan van *Nollekes Driek* (Dirkx) behoorden tot de vluchtelingen. Ze gingen regelmatig naar hun broer Christ die door een granaat was gedood en nog in hun ouderlijke boerderij aan de Turnhoutseweg lag. We hadden bewondering voor hen want ze waren voor *den duvel* niet bang, vertelt Serrie.

Naoorlogse tijd

Na de bevrijding moesten mijn ouders zonder bezittingen de draad weer oppakken. Eerst kregen we ongeveer acht maanden onderdak bij 't *Pasteurke* en zijn vrouw tante An. In die tijd werd er een noodwoning gebouwd op de plaats van de afgebrande boerderij. In 1948 werd eindelijk onze nieuwe boerderij opgeleverd, die was gebouwd naast de noodwoning. Het boerenbedrijf kon toen weer draaien en daarmee waren de grootste zorgen achter de rug.

Het was ook de tijd van het 'Rijke Roomse leven'. Veel jongens en mannen waren bij de 'Heilige familie'. Op zondagmiddag waren daarvoor extra kerkdiensten. De jonge ongetrouwde mannen hoorden bij de 'Jeugd familie' en de getrouwde en oudere mannen hoorden bij de '*Ouw familie*'. De jonge vrouwen waren bij de 'Congregatie'. Op een keer werd in Reusel en de naburige dorpen een loterij gehouden, waarbij er in ieder dorp een

Dochter Helma van de Laar bij de Plonderijenschool in 1976. Door een noodlottig ongeval kwam ze in 1985 om het leven. Een grote klap voor Serrie en Wies die haar nog niet vergeten zijn.

Serrie met zijn nichtje Jolanda van de Laar, dochter van broer Sjaak, omstreeks 1980. Op de achtergrond de 'Histerik' waar Serrie vroeger vaak speelde met zijn kameraadje Jos van Girte Marte.

Het zilveren bruidspaar Serrie en Wies van de Laar-Wigman met de kinderen Frans en Cobi in de woonkamer van hun huis aan 't Heike op 6 februari 1990.

gelukkige was die een reis naar Rome zou winnen. Alleen de leden van de 'Ouw familie' mochten er aan meedoen. Onze pa trof het winnende lot in Reusel. Het werd voor hem een onvergetelijke 'wereldreis' want veel verder dan Eindhoven was hij nog nooit geweest.

In 1948 was mij lagere schooltijd voorbij. Eerst heb ik nog een jaar bij mijn ouders op het boerenbedrijf gewerkt. Als snel kwam ik er achter dat ik voor *het boeren* niet in de wieg ben gelegd. Daarom ging ik weer naar school en heb in 1952 te Bladel het diploma Mulo A gehaald. Na de Mulo ging mijn voorkeur toch uit naar het met mijn handen werken en begon daarom bij Constructiebedrijf Nebato in Bergeijk. Daar kwam ik aan een pers te staan waarmee ik spatborden en andere persdelen maakte. Na een jaar kon ik in de Vlasspinnerij te Tilburg beginnen. Met een vrachtwagen met een houten opbouw erop die voor een bus door moest gaan reed ik op werkdagen samen met Januske Faes, Niek *Bon* (Daniels) en Gustje de Hond uit Lage Mierde mee naar Tilburg. Weer een jaar later ben ik bij de Agio Sigarenfabrieken gaan werken. Eerst in 't *Schuurke* aan de Wilheminalaan en later in de nieuwe fabriek aan de Denestraat. Toen de Agio in Reusel stopte ben ik meeverhuisd naar Duizel.

Het voetbalelftal van vermoedelijk het Jongensgilde op het voetbalveld van Roijmanne Sjef (van Gompel), omstreeks 1952. Staand v.l.n.r. scheidsrechter Gustje de Kapper (Daniëls), Kees van de Páachter (Rooijmans), Huub Verhagen, Serrie, Jan de Smed (Kroon) en Kees van Wout van Gompel. Knielend v.l.n.r. Martien van Frans Laarakker, onbekend en Jan Spuit (van Limpt). Hurkend v.l.n.r. Jan Geu (Tops), Jan Struif (Vosters) en Wotje Bol (de Bruin).

Omstreeks 1964 ben ik samen met onze Hein en een aantal andere Reuselnaren in de groenvoorziening bij de gemeente Eindhoven gaan werken. Daar mocht ik een studie 'aankomend hovenier' volgen.

Als bij ons thuis de nood aan de man kwam spelde ik wel eens onder een hoedje met

Oude Glorie van Reusel Sport voor de tribune van het hoofdveld met de tekst 'Willem II het meest in trek', omstreeks 1960. Staande v.l.n.r. Jan Toppel (Sanders), Ad van Miete (Kerkhofs), Jos van der Palen, Gerrit Van Graote (van Limpt), Kees van Miete en team-leider Jan Jansen. Zittend v.l.n.r. Kees Pronk (van Limpt), Broer Toort (van Gompel), Ad Koek (Lavrijsen), Piet Boer (Jansen), Serrie en Jan van Péérke Bel.

mijn broers *Sikkie* en Hein. Toen onze *Sikkie* op een keer veel te laat thuis kwam en vreesde dat er ‘wat zou zwaaien’ als ons pa dat merkte hebben we hem geholpen. Onze Hein en ik hebben toen de ladder uit de schuur gehaald, tegen zijn slaapkamerraam gezet zodat onze *Sikkie* geruisloos zijn slaapkamer kon binnenglippen.

In die jaren pakte ik nog wel eens een pintje. Tijdens een oudejaarsnacht dacht ik onze pa te verrassen. Thuis aangekomen pakte ik een fles *ouwe klaore* (jenever) uit de voorraad van onze pa en ging ermee naar zijn slaapkamer om hem daar *noewjaor* te wensen. Hij was heel blij verrast met mijn ruimhartig gebaar. Gelukkig heeft hij nooit in de gaten gehad dat hij een ‘sigaar uit eigen doos’ had gekregen. Op latere leeftijd had onze pa het in zijn hoofd gehaald dat er bij ons olie in de grond zat. Dan zei ik om eraf vanaf te zijn tegen hem: “*Nie half genoeg want ‘t is de moeite nie werd om ‘t erut te haolen.*”

Eigen stek

In april 1964 werd er in Reusel een avond-wandelvierdaagse georganiseerd. Een van de deelnemers Wies Wigman, een dochter uit het grote gezin van de Reuselse aannemer Dries Wigman. Na afloop was er een blarenbal in zaal ‘de Valk’. Hoewel ik niet had deelgenomen aan de wandelingen was ik die avond

wel in ‘de Valk’. Of het toeval is weet ik niet meer maar die avond liepen Wies en ik van ‘de Valk’ naar haar huis in de Lensheuvel. Het zou voor ons een heel belangrijke wandeling worden want nu meer dan drieënveertig jaar later zijn we nog steeds bij elkaar en kunnen het nog goed samen vinden.

De trotse opa en oma Serrie en Wies na de geboorte van Inez, hun eerste kleinkind op 8 januari 1997. Het is de dochter van zoon Frans.

De gemeentelijke groenwerkers Serrie en Wim van Thijs van de Gróóte (Lavrijsen) bezig met snoeiwerk op de T-splisting van de Molenstraat en Den Ekker bij het huis van Mien Ising. Het was op de dag dat in 1986 de Elfstedentocht werd gereden.

Op zaterdag 6 februari 1965 zijn we getrouwd na ruim een jaar vriendschap. We konden gaan wonen in de voormalige werkplaats van vader Wigman waarin een keuken, huiskamer, slaapkamer en nog een klein kamertje waren gemaakt. Op onze bruiloftsdag was het 's nachts heel erg koud. Dat kwam helemaal niet slecht uit want dat was een reden temeer om dicht tegen elkaar aan te kruipen. De collega's van de Groenvoorziening Eindhoven dachten ons op de vroege morgen van onze huwelijksnacht wakker te kunnen maken. Gelukkig moesten ze eerst langs de slaapkamer van ome Hent die ze wist tegen te houden door vanuit zijn slaapkamerraam

te roepen: "Ze zijn op huwelijksreis!" "We waren van al dat rumoer wel wakker geworden en hadden vanuit ons bed gehoord dat de heren afdropen," vertellen Wies en Serrie.

Daar in de voormalige werkplaats hadden we direct *hil goeien aord*. We hebben er vier jaar gewoond. Daar zijn ook onze eerste twee kinderen Frans en Helma geboren. In 1969 verhuisden we naar een gemeentewoning in de Plonderijen waar we 14 maanden hebben gewoond en waar ons jongste kind, Cobi is geboren. In 1970 hebben we de noodwoning die op de plaats van onze, in de oorlog afgebrande boerderij stond, laten verbouwen tot een degelijke woning. Hier, op de grond waar eens mijn geboortehuis stond, wonen we nu nog en hopen er nog een goede oude dag te hebben.

Werk bij de gemeente

Buurgenoet *Girte Marte* en *Pauliske* (Harry Paulussen) waren verwoede jagers in Reusel. Van *Pauliske*, die bij de gemeente Reusel in dienst was wist *Girte Marte* dat er medewerkers gevraagd werden voor de gemeentelijke groenvoorziening. Via hem werd ik in 1967 gevraagd om bij de gemeente Reusel in dienst te komen. Vrijwel direct ging ik er een opleiding 'hovenier' volgen. Deze opleiding

Af en toe gaan Serrie en zijn kameraden van vroeger op stap. Hier maken ze omstreeks 1998 een uitstap naar de Witrijt om er een pintje te gaan drinken. Op de bok v.l.n.r. Noud van Snippe Jan (Vosters) en voerman Willeke van de Jakser (Van den Borne). In de wagen v.l.n.r. Jan van Tinus Bel, Serrie en Paul Boer (Jansen).

Demonstratie mandenvlechten in de Reuselse bibliotheek, omstreeks 2004. Op die dag demonstreerden Reuselnaren hun hobby's. Achter de tafel v.l.n.r. Gust Fabry en Serrie. De voorste van de twee bezoekers is Wim Pijnenburg.

die ik met succes heb afgerond duurde twee jaar. Mijn collega's bij de groenvoorziening waren *Tuntje Muis* (Heesters), *Tuntje Popeliers*, *Marte van Roymannen Sjef* (van Gompel), *Jan de Köster* (Daniëls) en *Frans Pauw* (de Laat). Samen met *Frans Pauw* was ik er voorwerker. De werkzaamheden bestonden voornamelijk uit bomen planten, plantsoenen aanleggen en snoeien. We konden goed met elkaar overweg en hadden een tamelijk vrij leven. Zo hadden we vaste adressen om koffie te drinken zoals bij *An van Neliske Rat* (Hendrikx) in het Busseltje en *Marie Kuijpers* in de Sleutelstraat. We hadden in die tijd nog geen tractor en vrachtwagen ter beschikking. Alles ging nog met de hand. Onze belangrijkste hulpmiddelen waren een *handkaor op brommerwielen*, *kantensnijer*, *griesel* (hark), *schoefel*, *schup* en *snoeschéér*

Ons Wies en ik zijn vier keer opa en oma geworden. Onze Frans heeft een kind en ons Cobi heeft er drie. We zijn heel trots op onze kinderen en kleinkinderen om wat ze zijn en wat ze doen.

Tweeëntwintig jaar geleden kregen ons Wies en ik en de rest van ons gezin een heel harde slag te verwerken. Ons Helma kreeg toen een dodelijk ongeval. Ze was pas achttien jaar en in de bloei van haar leven. Het was een klap

waar ons Wies en ik nooit helemaal overeen zullen komen. Misschien is dat wel de reden geweest dat ik mijn uit de handen gelopen hobby, het aanleggen van tuintjes en opkweken van planten, nog meer ter hand heb genomen. Zo kon ik de tijd verdrijven en het verdriet verwerken, vertelt Serrie aangeslagen.

Hobby's en oude dag

Al vijfendertig jaar ga ik bijna wekelijks *rikken* (kaarten) met mijn kaartmaten, te weten *Jan Bel*, *Piet van Dooren* en *Noud van Snippe Jan* (Vosters). In de wintermaanden

Serrie en Wies van de Laar tijdens een wandeling bij de kerstboom van buurtvereniging 'de Zuiderbuuren' in de buurt van de Brandtoren, omstreeks 2004.

De trots van Serrie en Wies van de Laar zijn hun kleinkinderen v.l.n.r. Inez met hondje Cleo, Roos met hondje Spikkel, Koen en Stijn. Ze zijn hier i.v.m. de verjaardag van opa Serrie in september 2007 bij de Heksenboom te Bladel.

vlecht ik al jaren manden en andere voorwerpen. Ik gebruik hiervoor voornamelijk wilgenhout. Samen met Sjef van Deursen heb ik eerst ongeveer 3 jaar een cursus gevolgd in Oerle. De cursusleider Jan Kelders had er graag meer vrouwvolk bij. Daarom heb ik de bij ons inwonende Annie Blankers gevraagd mee naar de cursus gegaan. Samen met een aantal anderen beoefen ik mijn vlechthobby nu al jaren in het gastvrije onderkomen van de Reuselse *bieboeren* aan de Burgemeester Willekenslaan. De maandagavond houd ik daar voor vrij. Er moet heel wat gebeuren wil ik daar verstek laten gaan, vertelt Serrie.

Slot

Het grootste deel van zijn werkzaam leven heeft Serrie van de Laar gewerkt temidden van de Reuselse gemeenschap. Dagelijks was hij te vinden in de Reuselse bossen, parken

en plantsoenen om het groen te verzorgen en het aanzien van de gemeente fraaier te maken. Serrie is door die aanwezigheid alom bekend bij de Reuselnaars. Wie kent de altijd rustig ogende en vriendelijke Serrie eigenlijk niet? Samen met zijn Wies en de rest van de familie heeft hij een grote klap te verwerken gekregen door het tragische dodelijke ongeval van zijn dochter Helma. Iets wat ze nooit meer kunnen en zullen vergeten.

Serrie heeft altijd hard gewerkt en vele uren gemaakt voor zijn, zoals hij het zelf zegt, uit de hand gelopen hobby, de tuinaanleg. Mensen die een beroep op hem deden werden altijd vriendelijk met raad en daad bijgestaan. Hij stak daarbij ook dikwijls belangeloos een handje toe. Daarom stellen we met recht vast dat Serrie van *Cope Frenske* en van *Schoute Mieke* een echte Reuselnaar genoemd mag worden.